

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2015. szeptember

Cikkeket, beszámolókat a reftetemvar@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu ,tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 15-18 óra

Hová nyílnak az ajtók?

Jézus mondja: „Tudom a te dolgadoit – íme, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat...” Jel3:8

Manapság sokakat foglalkoztat a gondolat, hogy vajon nyitnunk, vagy zárunk kellene kapuinkat. Vonatkozik ez a fizikális határainkra, de ez lelki-szellemi téren is érvényes

kérdés. Amikor azon tanakodik Európa, hogy kik, hol és mennyire nyissák ki a kapuikat, érdemes a tekintetünket egy másik, sokkal fontosabb ajtóra szegeznünk. Az idézett Igerész elején az Úr Jézus

szavait nem azzal a rettegéssel kell értelmeznünk, hogy a „Nagy Testvér” mindent lát. Sokkal több benne a vigasztalás, mint a minket Istenfélelemre sarkalló figyelmeztetés. Ugyanis nemcsak arról szól ez a félmondat, hogy Jézus látja a gondolatainkat, szavainkat, tetteinket, arról is tud, amit csak akkor teszünk, amikor senki nem lát.

Maga a Vigasztaló szólal itt meg, amikor kijelenti, hogy tudom miben vagy, és mivel mindenható vagyok, nálam van a problémáidra a megoldás. Tudom ki vagy, és ezért azt is tudom, mire van

szükséged, és kivé lehetsz, hová juthatsz, ha velem jársz. Ekkor emlékezteti az övéit a Mennybe nyíló ajtóra, amiről a Jel 4:1 is szól.

Életünk során, sok-sok ajtón kopogtunk, van, amin átlépve csalódunk, van, amin belépve beteljesedünk, és vannak zárva maradt ajtók is. Általában egy-egy ajtó – nevezhetjük döntésnek is – előtt állva a boldogság reményével zörgöttünk, vagy nyitunk be.

Boldogságot azonban csak azon ajtók mögött találunk, amik a boldogság forrásával kötnek össze.

„A boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, mely reám bízott.”

1Tim 1:11

Ezért kell felten-

nünk és megválaszolnunk őszintén a kérdést: Én milyen ajtók mögött keresem a boldogságom? Azok előtt az ajtók előtt kell-e szeretetet, békességet, örömet, elismerést koldulnom, amik előtt éppen állok?

Így jutunk el a legfontosabb kérdéshez: A Mennybe nyíló ajtón átléptünk-e már? Ugyanis az Úr Jézus biztatása csak azoknak szól, akik már megbánták bűneiket, és átadták az életük feletti uralmat Neki. Ezzel beléptek a Vele való életközösségbe, ami maga az üdvösség. Aki Jézussal járva éli az életét, az re-

ménységgel tekinthet a jövőbe, mert az utolsó ítéletkor a Mennyország kapuja nyitva lesz számára. Sem saját lelkiismeretének, sem a sátánnak vádjai, sem senki ember fia nem zárhatja azt be előtte.

Ahhoz azonban, hogy azon a napon számunkra is a Mennybe nyíljon az ajtó, életünk ajtaját itt és most meg kell nyit-

nunk Jézus előtt. Engednünk kell, hogy Ő világítsa be lelkünk minden zegzugát, hogy mi is nyitva mások felé Jézus világosságát árasztthassuk életünkéből.

Adja Isten, hogy mindnyájunk életében így legyen!

Kiss Gyula
iskolalelkész

A HIT MELLÉ TUDÁST

Az imádság meghallgatása

Isten mindig hallja az imádságot. Nagyon sok biztatást olvasunk arra nézve, hogy az Úr örül imádságainknak, és örömmel hallgatja meg azokat. Rengeg eset található erre a Bibliában, íme néhány példa: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt 50:15).

„*Meghallgattam imádságodat és könnyörgésedet, amikor könnyöregtél előttem.*” (1Kir 9:3)

„*Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Ezért megtoldom napjaidat még tizenöt évvel.*” (Ézs 38:5)

„*Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.*” (Ézs 65:24)

„*Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.*” (Ézs 29: 12-13)

„*És Izsák könnyöregt az Úrnak feleségéért, mivel meddő volt. Az Úr pedig engedett könnyöregésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége.*” (1Móz 25:21)

Van azonban, mikor Isten hallja az imádságot, de késlekedik annak teljesítésével. Ennek tökéletes példája a 77. zsoltár. Ebben a zsoltárban Ászáf arról beszél, hogy valamilyen nagy probléma, nehézség van az életében: nem tudjuk meg, mi az. De a zsoltár első felében azt mondja, hogy hiábavaló imádsága, mert Isten nem figyel rá, nem hallgatja meg: „*Hangosan kiáltok Istenhez, Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám. Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul, de lelkem nem tud megvigasztalódni. Istenre gondolok, és csak sóhajtozom, róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. Szemeimet nyitva tartod, szótlanul hánykolódom.*” (Zsolt 77:2-5)

– Eljut egészen odáig csüggedésében, hogy talán már Isten nem is szereti őt, eltaszította önmagától, megharagudott rá stb.

A 12. versben azonban fordulópont található: „*Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. Végiggondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon. Szent a te utad, Is-*

tenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?” (Zsolt 77:12-14)

Itt nem arról olvasunk, hogy megoldódott Ászáf gondja, hogy Isten megtette azt, amiért esedezett. Lehet, hogy semmi sem történt, állapota, helyzete ugyanaz maradt, mint korábban. De elkezdett gondolkodni Isten hűségén, és boldogság, békesség, sőt öröm töltötte el a szívét.

Isten meghallgatta Ászáf imádságát, de

késlekedve, sőt lehet, hogy másképpen, mint ő szeretne volna. De neki erre volt szüksége. És Isten sokkal jobban tudja, hogy mire van szükségünk.

Amikor látszólag késlekedik kérésünk meghallgatásával, legtöbbször valamire meg akar ezzel tanítani. Talán éppen arra, hogy egyedül Tőle függjünk, és ne azoktól a dolgoktól, melyekre anynyira vágyunk.

És megtörténik, mikor nem hallgatja meg a hívő lélek imádságát Isten. Ennek is több oka lehet, melyekre a Szentírás ad feleletet.

Van, hogy az ember bűne akadályozza azt, hogy Isten meghallgassa az imádságot. Mikor a hívő ember valamilyen nyilvánvaló vétékben van, és Isten azt akarja, hogy abból megtérjen, megtörténik, hogy nem hallgatja meg az imádságot, mert a bűnt nem áldja meg. „*Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghall-*

gasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg. Hiszen kezetek vérrel van beszennyezve, ujjaitokhoz bűn tapad, ajkátok hazugságot szól, nyelvetek álnokságot suttog.” (Ézs 59:1-3) „Ki kívánja tőletek, hogy eljőjjetek, hogy megjelenjetelek előttem, és tapossátok udvaromat? Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálom! Újhold, szombat, ün-

nepi összejövettel? Nem tűröm együtt a bűnt és ünneplést! Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlölöm én, terhemre vannak, fáraszt elviselni. Ha felém nyújtjátok keze-

*ket, eltakarom szemem előletek; bármennyit is imádkoztok, én nem hallgatom meg: vér tapad a kezetekhez!” (Ézs 1:12-15) Lehet oka az imádság meg nem hallgatásának az is, amikor nem teljes hittel kéri az ember, amit kér. „*De hittel kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt. Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kételkedő és minden útján állhatatlan ember.” (Jak 1:6-8)**

Akkor sem hallgatja meg Isten az imádságot, ha helytelen indokkal kér a hívő. Pl.: nem helyes egy Ferrariért imádkoznia a hívő embernek, mert egy ilyen elképesztően drága sportkocsi egyáltalán nem szükséges az élethez,

sőt felesleges: csak a kedvtelésünk ki-elégítését szolgálja. *„Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”* (Jak 4:2-3)

Nagy kérdés minden keresztyén számára, ha Isten valakinek a gyógyulásáért mondott imádságot nem hallgatja meg, mert a beteg meghal. Hiszen Jakab apostol is erre buzdít: *„Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bünt követett is el, bocsánatot nyer”* (Jak 5:13-15). Nos, azt biztosan tudjuk, hogy Jézus Krisztus nem gyógyított meg mindenkit, míg itt a földön élt. Az Úr nem minden esetben adja meg szívünk kérését, bármilyen jónak, kegyesnek tűnik az. De az biztos, hogy *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”* (Róm 8:28). Ebben található békességet az alázatos hívő keresztyén, mikor nem érti Isten tettének okát, vagy miért nem hallgatta meg az imádságokat.

Összegzés

Az imádság lényege a kapcsolat Istennel. Az imádság nem egy szakrális te-

vékenység, hanem az ember és Isten közötti dialógus. Az Éden-kertben elromlott, tönkrement kapcsolat Isten és az ember között helyre áll(ha)t Krisztus megváltó kereszthalála és feltámadása által a Szentlélek erőterében.

Kapcsolatunk Istennel egészen bensőséges: atya-gyermeki viszony Jézus Krisztus által. Ő jelentette ki Istent számunkra így: Atya. Egy csodálatos bizalmi, szeretetkapcsolat lehet közöttünk. És hogy ez valóban élő legyen, a Szentlélek teszi tökéletessé, élővé kapcsolatunkat, imádságunkat, általa kapunk feleletet az Úrtól könyörgéseinkre.

Az imádság során tehát Istennel kerülünk kapcsolatba, Vele beszélgetünk, Neki panaszkodhatunk, Tőle kérhetünk és Őt dicsőíthetjük. Ez mindig, minden körülmények között örömet, békességet ad. Minél többet imádkozunk, annál több áldás, öröm lehet osztályrésünk. Minél többet imádkozunk, annál jobban értjük Isten akaratát, annál kevesebbszer kérünk olyat, amit Ő nem lát jónak és megtagad tőlünk. Egymás terhére hordozhatjuk az Úr előtt, közben járhatunk társaink, testvéreink érdekében.

„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevében: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.” (Jn 16:23-24)

Almás Ferenc
vezető lelkipásztor

JÓ SÁFÁR

Kaláka

Már felnőtt voltam, mikor a címszót ki-kerestem a Magyar Néprajzi Lexikonból. Jelentését így írta le a vaskos kötet: „A legismertebb társas munkák egyike, amelynél a közösség tagjai vagy bizonyos csoportjai tagjuknak (családjának), vagy egy közösségi intézménynek szívességből vagy kölcsönösségi alapon munkát végeznek, s amelynél a segítők együtt, egyszerre, társaságban, s rendszerint szórakozással (éneket, tánc, mese) egybekapcsoltan dolgoznak.”

Hiszen ezt naponta művelték nagyszüleim az Alföldön – gondoltam magamban. A vetés, a betakarítás, a termény előkészítése piaci áruvá mind kalákában történt. A nagyobb beruházások végzésénél pedig természetes volt a rokoni, baráti segítség. Így épült magtár, kerítés, tyúkól. Senki nem számolta a szomszédnál töltött munkaórákat, viszont elvárható volt a szakszerű, pontos munka. Közben észrevétlenül formálódott, erősödött a közösség.

Él-e még bennünk ez a közösség formáló gyakorlat? Ilyen lehetőség a templom és környezetének takarítása, vagy a parókia épületében most zajló felújítás. Aki részt szokott venni ezeken az alkalmon, tapasztalhatja, hogy a fáradság ellenértéke az a jó érzés, hogy önzetlenül segíthetünk és értéket hozunk létre. A földszinti lakás korszerűsítése nem volt már halasztható. A száz éves épület nyílászárói, gépészete, villamossági hálózata elavultak, burkolatai tönkrementek. Ahhoz, hogy a lakás használhatóvá váljon, elengedhetetlen volt egy átépítés. Istentiszteletek alkalmával többször hallhattuk a hirdetések között a felhívást, szakmunkát nem igénylő közreműködésre. Sajnos kevesen jelentkeztek, így az átalakítás elhúzódik. Még most is van erre lehetőség, éljünk vele. Ide illik a lexikon további leírása a címszóról: „A kaláka meglelte valamely közösségben a közösség egységét, bizonyos fokú homogenitását jelzi.”

Pintér Zoltán
főgondnok

HÁZUNK TÁJÁN

Gyülekezeti kirándulások

Szeretem, amikor a magas lombkoronán áttörő fénysugarak táncolnak a hűvös erdő talaján, kidőlt, mohos fák törzsén, miközben hallgatom a forrás halk csobogását. A megmerített pohárból lassú kortyokban ittuk a hideg, üde vizet.

Ültünk a forrás mellett, hallgattuk az ígét és magyarázatát, miközben ki-ki az otthonról hozott szendvicset eszegette.

„Én, az Úr vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa” (Ézs 27:3)

„Amikor az Úr személyesen jelent ki valamit, nem valamelyik szolgálóján kereszt-

tül, akkor szava különlegesen jelentős a hívő számára. Itt azt jelenti ki, hogy Ő maga gondolja tulajdon szőlőjét. Nem bízta másra, hanem személyesen ügyel rá. Vajon, akit Isten maga gondoz, lehet az nem jól gondozott?

Öntözget bennünket, nemcsak naponta, nem is csak óránként, hanem minden pillanatban. Hogy kellene növekednünk! Milyen frissnek és gyümölcsstermőnek kellene lennünk! Milyen gazdag szőlőfürtöknek kellene csüngenőik a tőkéken!” hallhattuk Spurgeon gondolatait.

Sikerült összehozni ezt a kirándulást, és a nagy meleg ellenére egy lelkes csapat verődött össze. A buszmegállóban örvendeztünk egymásnak, megtudhattuk olyan testvérek nevét, akiket csak arcról ismertünk a templomból.

Új, eddig általunk nem járt úton jutottunk el Fehérkőlapára. Itt, a Szent István forrás mellett ebédeltünk és tartottunk egy rövid áhítatot. Érdekesség képen felolvastam egyik kedvenc könyvem-ből, Patai László: Az ember főztje című munkájából. Megismerhettük belőle a „köröm közibül” szalonnázás tudományát, a szalonnasütés és lecsőkészítés íratlan törvényeit. Később a Látókőről gyönyörködtünk a kilátásban, Isten alkotásának nagyszerűségében és emberi létünk kicsinységében.

Bükkszentkereszt előtt még megcsodáltuk az oroszokúti lovas tanya négy lábúit, valamint Szabó Gyuri bácsi gyógy-növény kertjét.

Bükkszenten pedig belecsöppentünk a falunap forgatagába. Zsibárusok, nép-

művészek, fafaragók, lacipecsenyések és egyéb vásárosok kínálták portékáikat. A kiadós séta után jólesett egy kis grillezett zöldség és a hideg sör is javította amúgy is kellemes közérzetünket. A búcsúzásakor megállapodtunk abban, hogy gyakrabban kellene ilyen kirándulásokat, szabadtéri istentiszteleteket tartani. Ősszel, remélem, folytatjuk az erdei áhítatokat.

Isten kegyelméből a buszos kirándulás is jól sikerült. Nagy örömmel nézegettem vasárnaponként a jelentkezési lapot, gyűlnek a résztvevők szépen, megtelik a busz.

Így is lett, tele busszal indultunk a Jókai parkolójából. Fialat és mérsékelt fiatal házaspárok, gyermekek és egyedülálló testvérek. Gábor és főző csapata is összeszedte a kellékeket, eszközöket a pincesorri pincepörkölt elkészítéséhez. Első állomásunkon, a Szerencsi Bonbon Kft. új üzeménél nagy szeretettel fogadott minket Dr. Takács István úr, a vállalkozás megálmodója és motorja.

Szándékkal írtam megálmodót, hiszen ez a vállalkozás több, mint profit érdekelttségű tevékenység. A valamikori Szerencsi Csokoládégyár igazgatója tudta, hogy a privatizációnak milyen következményei várhatók a magyar élelmiszeriparra, ezen belül is az édesiparra nézve. Sajnos, ahová a multinacionális cégek beteszik a lábukat, ott a nyereségen kívül minden más érdek eltörlődik. Nincsenek többé nemzeti érdekek, szociális érdekek, családi érdekek, a kulturális értékeket „szívlapáttal” górkják ki

az ablakon.

Ezeknek az értékeknek a megmentésére tett kísérletet Takács István úr, néhány hasonló gondolkodású és szakmailag felkészült, elhivatott kollégájával, amikor megalapították a Szerencsi Bonbon Kft.-t. Erről így vall Takács úr:

„A Szerencsi Bonbon Kft. 1996 áprilisában jött létre, hogy továbbvigye a nyolcvanéves szerencsi édességyártás történelmi jelentőségű hagyományait.

A Szerencsi Bonbon Kft. termékpalettája feloleli a szerencsi édesiparban egykor gyártott édességek jelentős részét: táblás csokoládék, kézi és gépi desszertek, töltött és töltetlen cukorkák, karamellák, cukor- és csokoládédrazsék, kenhető mogyorókrém, likőrös bonbonok, az egykori étcsokoládés „Melódia”, mely ma „Szerencsi Retró”, néven prémium termékünk, valamint a tradicionális, kézzel gyártott konyakmeggy. Napjainkban ezek a termékek kiegészültek a cukorbetegség által is fogyasztható Diabon tej-ét táblás, draszé és desszert termékekkel, továbbá a húsvéti és karácsonyi figurákkal és prémium minőségű szaloncukrokkal.

Bár nagyüzemi technológiával előállított konyakmeggyet is forgalmaznak Magyarországon, a Szerencsi Bonbon Kft. által forgalmazott, „hagyományos kézzel gyártott” konyakmeggy íz-hatása, minősége messze meghaladja a gépi változatét. Ennek oka, hogy míg a gépi gyártású konyakmeggy-nél minden alkotóelemet kész állapotban kell összerakni, a kézi gyártású konyakmeggy-nél a meggyet beforgatják folyékony

fondánba, a fondános meggyet csokoládéba, majd a meggyben lévő alkohol, víz és savak oldó hatása folytán a cukor felolvad, és képzí a likórt. Kétség nem fér ahhoz, hogy egy ilyen folyamat végén különleges ízhatású terméket kap a vásárló.

A Szerencsi Bonbon Kft. nap mint nap nagy hangsúlyt helyez a minőségre, a széles választékban készülő termékeinek készítése, gyártása folyamán, mert tudják, hogy csak így képes meghódítani újabb és újabb vevőket, piacokat. A társaság valamennyi dolgozója fontosnak tekinti munkáját, melyen keresztül Szerencs város hírnevének öregbítését is küldetésének tekinti”

Elmondta köszöntőjében azt is, hogy sajnos ma Magyarországon ipari érdekvédelem nyomai alig-alig érzékelhetőek. Az élelmiszeripari termékek forgalmazása terén a kockázatot kevésbé vállaló kereskedők fölzik le a profit jelentős részét, míg a termelőknek és előállítóknak éppen, hogy csak az önköltséggel kell beérniük. Emellett szólt a tisztességtelen versenytársakról is, akik nagyon gyenge minőségű termékekkel rontják a magyar édesiparról kialakított összképet. És sajnos ez a trend nem valószínű, hogy a jövőben változni fog.

Ezután Maszler László tartott nagyon érdekes előadást a csokoládé kialakulásáról, gyártásáról. Szemléltető eszközökkel és filmbemutatóval színesített előadását nem áll módomban idézni, de néhány gondolat erejéig szólnék a csokoládéről.

A maják birodalmában fizetőeszközként

(is) használták a kakaófa (*Theobroma cacao*) magját, a „cacau”-t. Eredetileg egy ige, jelentése: venni, cserélni, vásárolni.

Az utolsó azték uralkodók palotájában halmokban gyűlt a kakaóbab. A legenda szerint a kakaó volt az aztékok szent madara, a kvézál eledele.

A kakaóbab jóval az európai invázió után is fizetőeszköz maradt. A maják, később pedig az aztékok és az inkák már négyféle kakaóitalt ismertek. Ezek egyike a sokoatl vagy más néven habos víz, amit kakaóból, kukorica- vagy maniókalisztból, mézből, vaníliából és vízből készítettek. Emellett cukorral, fahéjjal és ánizzsal ízesítettek. A magvakat borító fehér terméshúst csemegeként ették, a termés más részeiből használati tárgyakat és szereket gyártottak.

A Tollas Kígyóistentől, Quetzalquetl-től kapták az istenek italát és eledelét, a csokoládét és a kukoricalisztet. A Tollas Kígyó elhagyta őket, de meghagyta, hogy visszatér még. Ezért, amikor a szakállas Cortés partra szállt, őt hitték a visszatérő Tollas Kígyónak. Díszes aranykehelyben felszolgálták neki az isteni italt.

„Egyetlen pohárnyi belőle egy egész napra felfrissíti a katonát” – írta Cortés. A természetben több faj fája akár 15 m magasra is felcseperedhet, de az ültetvényeken a kakaófa nem nő 3 m-nél magasabba. Göcsörtös felületű, barna törzse hamar elágazik. Fája halvány rózsaszínű.

A néhány mm-es, hosszú kocsányon függő virágok az idősebb ágrészeken

jelennek meg. A csésze pirosas, a szirmlevelek sárgák. A pentamer (öttagú) virágot rovarok porozzák be. A virágok délután nyílnak ki, és egész éjszaka nyitva maradnak. Az ellipszoid alakú termés 15–30 cm hosszú, sárga, narancs, piros, lila vagy barna színű. A terméshús fehér, rózsaszín vagy barna. Egy-egy termésben általában 60 mag nő.

A kakaó termése adta az ötletet a Coca-Cola palackjának egyedi formájához. Eredetileg a kokalevél és a koffein valamilyen módon történő felhasználásával akarták az üveget egy pályázat útján megtervezni, de a későbbi nyertes pályázó nem tudta, hogy az hogyan néz ki. A könyvtárban csak a kakaó terméséről talált képet.

A csokoládé gyártása összetett művelet. Szüret után a termést erjesztik, majd a magokat eltávolítják. A kiszáradt magokat megpörkölték. A magokról még nem tudták eltávolítani az összes gyümölcs-hús-maradványt, ezért táncos mozdulatokkal addig tapostak rajta, amíg minden maradvány le nem jött róla. Ez után újra megpörkölték, meghámozták, összezúzták mozsárban, és az így létrejött masszából öklömnyi golyókat formáztak. Az elkészült golyókból készítettek italt, először összezúzták, majd hideg vízzel habosra keverték, chilivel és vaníliával ízesítették. Ez a kakaóital laktató és tápláló volt. A spanyolok a dél-amerikai népektől eltérően a kakaót forró vízzel öntötték fel és habbá vert tojásfehérjéjé keverték hozzá. Először a mexikói spanyol apácák kezdték koronggá és táblává formálni, mert így jobban kezelhető,

tárolható és könnyebben adagolható. A szerzetesek mind jobb és jobb csokoládérecepteket kísérleteztek ki. A mexikói csokoládékészítés művelete igazán sok türelmet és kitartást igényel, mert a szilárd, száraz kakaóbabot addig kell zúzni, amíg ki nem válik belőle annyi zsiradék, hogy a porból massa képződhessen. A hagyományos előállítás során 1 kilogramm kakaóhoz 2 kilogramm cukrot, 10 dekagramm fahéjat és mandulát adnak. A fahéjat és a mandulát együtt őrlik, aztán egyenletesen adják hozzá a cukrot.

A lényeg, a megfelelő szemcseméret és szemcse felület kialakítása, hogy a nyelv simának érezze a rajta szétolvadó csokoládét.

Ha létezik ma valami, ami az európaiakat közelebb hozza egymáshoz, akkor az a csokoládé iránti szenvedély. Európa maga, a világ csokoládé termelésének 60%-ára tart igényt. Egy átlagos európai évente 5,3 kg csokit fogyaszt el. A listát Svájc vezeti több mint 10 kg-os fejenkénti fogyasztással. Az elmúlt 10 évben a csokoládéfogyasztás 40%-kal nőtt és a termelők további 2-3%-os növekedéssel számolnak évente.

Igen, sokakban megfogalmazódik a kérdés, természetesen gazdag kóstolóra is hivatalosak voltunk.

A csoki üzem látogatása után szeretttük volna megtekinteni a Szerencsi Erődtemplomot, Rákóczi Zsigmond földi maradványaival, azonban tervünk technikai okok miatt megghiúsult. Kétfelé válva folytattuk utunkat immár Sáros-patak, illetve a főző brigád Hercegkút

irányába.

Útközben a buszban lévő mikrofonnak köszönhetően ismertetőik, viccek és egyéb felolvasások szórakoztatták a társaságot.

Egyetlen útközben elhangzott anyagot idéznék itt, amely ugyan egy katolikus lelkész által papírra vetett litánia, de gondolom, mindannyiunk épülését szolgálhatja, ha megfelelő lelkülettel fogadjuk a benne megfogalmazott gondolatokat.

Rafael Merry del Val bíboros: Az aláztatosság litániája

A vágytól, hogy megbecsüljenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy szeressenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy népszerű legyek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy fölemeljenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy tiszteljenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy dicsérjenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy előnyben részesítsenek, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy tanácsomat kérjék, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy igazat adjanak nekem, - szabadíts meg Jézusom!

A vágytól, hogy elismerjenek, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy megaláznak, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy lenéznek, vagy leráznak, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy megvetnek, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy korholnak, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy megütnék, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy megrágalmaznak, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy kigúnyolnak, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy mellőznek vagy elfelejtnek, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy igazságtalanság ér, - szabadíts meg Jézusom!

A félelemtől, hogy meggyanúsítanak, - szabadíts meg Jézusom!

Hogy másokat nálam jobban szeretnek, - add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy másokat nálam többre becsülnek, - add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy a világ szemében más növekszik és én kisebbedem

- add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy az erényt másokban dicsérik és a jót bennem nem veszik észre,

- add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy másokat magasztalnak, míg engem észre sem vesznek,

- add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy másokat nálam jobban előnyben részesítenek,

- add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Hogy mások szentebbek, jobbak nálam,

és én csak olyan szent leszek, amilyen a Te kegyelmedből telik tőlem

- add kegyelmedet, Jézus, hogy alázattal és szeretettel viseljem el!

Ez a vers akár útmutató is lehet keresztyéni életünk mindennapi harcaiban, az iskolában, a munkahelyen. Nem könnyű az olvasmány, de igazán nehéz megélni a benne leírtakat.

Végre Sárospatakra értünk, ahol a Sárospataki Református Teológiai Akadémián nagytiszteletű Tarázi László, a cigándi református gyülekezet lelkésze áldozta föl szabad-, illetve munkaidejét, hogy megfelelő képet kaphassunk a Teológia, a Nagykönyvtár és a Múzeum által képviselt értékekről.

Nos, a Nagykönyvtárról, több mint félmillió könyvtári egységéről, az ott őrzött könyvritkaságokról nehéz laikusként beszélni. Egy rövid bemutatót találhatunk a következő web címen: <http://www.unitas.hu/tagkonyvtar/sarospataki-reformatus-kollegium-tudomanyos-gyujtemenyeinek-nagykonyvtara>

Hasonló a helyzet a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményei-vel kapcsolatban, amelyről bővebb információt a http://www.patakcollege.hu/v/gyujtemenyek---amuzeum/honlapon_talalhatunk.

Talán kedvesínlónak annyit, hogy a gyűjteményben bemutatott tárgyak azt erősítik meg, hogy a pataki iskolában mindent tanítottak, ami a világban korszerűnek számított abban az időben. A diákok járták a világot és hazatérve magukkal hozták a legkorszerűbb tudást

minden tájáról az akkori ismert világnak. Van itt emelkedően felfelé guruló kúp, „vetítógép”, és nagyon sok csodálatos és érdekes dolog. Megtudhatjuk, hogy akkoriban anyagilag hogyan becsülték meg Coméniust, a Kollégium világhírű tanárát. Ott őrzik a legendás asztalt, amely „Rákóczi fejedelem csizmája sarkantyúinak” nyomát őrzi, valójában a só megbecsülésének a tanúja.

A kimerítő kulturális élményt követően elbúcsúztunk Sárospataktól, hamar Hercegkútra értünk. A nagy meleg ellenére is elsőként az újonnan épített Kálváriát, majd a kálvária domb tetején álló kápolnát néztük meg. Csodálatos üzenete van, igazi szeretettel sugározza magából a keresztyényi- és a hazaszeretetet. Két napirendi pontunk maradt hátra, az ebéd a világörökség részét képező gombos-hegyi pincesoron és a borkóstolás a Götz Pincészet csodálatos pincéjében, igazi ínycenc, zamatos borokból.

A Kovács Gábor és csapata által a pincesoron előállított és csodásan szervírozott pincepörkölt lefőzhetetlenre sikerült. Mellé savanyúságként Erika, Gábor felesége által, napokkal korábban készített kiváló kovászos uborka emelte a szabadtéri ebéd fényét.

Ebéd után volt lehetőségünk a borkóstolásra.

A Götz Pincészet, melynek egyik bora ma Miskolc Város Hivatalos Bora címet és emblémát viseli (Sajnos. Majd elmondom, hogy miért sajnós.) gondoskodott a napi programok méltó lezárásáról. A gyönyörűen kialakított pince, a festett üveges kóstoló helyiség fantasz-

tikusan elhelyezett, szabályozható fényerejű világítótesteivel az igényességet sugallja minden tekintetben. A megkóstolt borok pedig leírhatatlan érzékszervi gyönyörökkel halmoztak el bennünket. Mivel leírhatatlanként jelöltem a borok által nyújtott élményt, had álljon itt egy idézet a pincészet honlapjáról, úgy általában a borról.

„A bor az összes illatával, aromájával, a könnyedségével, a testességével lényegében olyan, mint az ember, ezért is olyan nemes dolog. Nem a külsejét nézve, hanem az ízét megérezve ismered meg. Akkor ismered meg, ha magad mellett tartod, ha figyeled, ahogy változik, mert a hirtelen változás csodálatát is okozhat, és inkább ott hagynád a palackban. Ezért aztán ki kell várni a megfelelő időt, nem könnyű, de érezni kell, hogy mikor jön el, majd pedig határozottan, ellentmondást nem tűrően kiszakítani az addigi közegéből. Ha pedig ez sikerül, akkor, ahogy az emberek-nél, hagyjuk, hogy kiadja a lelkét. Aztán nézzük meg jó alaposan, mint amikor egy régi baráttól búcsúzunk, aztán boldogan köszönjük el tőle.”

Így búcsúztunk el mi is Götz István barátunktól és indultunk jókedvűen haza Miskolcra. Kicsit hiányzott az éneklés, de talán mindenki a nap folyamán szerzett élményeit próbálta még egyszer gondolatban átélni.

És, hogy miért mondtam, hogy sajnós? Azért, mert valaha Miskolc városnak olyan magas színvonalú szőlő és bor kultúrája volt, hogy kicsit szégyen, hogy mára nem találni olyan miskolci

bort, ami kiállná a próbát. 1503. február 11-én Ulászló király megerősítette a város korábbi borszabadalmát. E szerint „Miskolcon idegen bort nem árulhat, aki ez ellen vét, a bévitt bort elveszíti.”. Miskolc város jogszabályt is alkotott a miskolci és hegyaljai borok házasítása ellen. A miskolci születésű Nagyváthy János, „tekintetes Szala Vármegye táblabírója” a következőket írta a „Magyar Practicus természetű” 1821-ben megjelent munkájában: „...és Miskoltzi határokon némely helyeken (kivált, ha Gazdák jót igyekeznének tsinálni) nem sokkal alábbvaló borokat lehetne szűrni, mint a Hegyallyán közönségesen: amint valósággal szűrnek is, és már tsak Pestennis, mind ezek Tokaji bornak neveztetnek. A Miskoltzi határban, a Tsermőkén termett borokat a Tengerenis ellehet megromlás nélkül vinni”

A pozsonyi kamara ugyancsak ez idő tájt kelt okirata szerint a miskolci borokat zamat és minőség tekintetében alig lehetett megkülönböztetni a Tokaj-Hegyallyán termelt boroktól.

Az 1798-ban Pesten megjelent „Statistik des Königreichs” című gazdasági munkában is érdekes megállapítás található: „A tokaji, soproni és a ruszti bor kereskedelméből származó jövedelmet a miskolci megelőzi.”

Hát ezért sajnálom, hogy nem miskolci bor lett a Miskolc Város Hivatalos Bora. Végezetül pedig hálát adok Istennek azért, hogy lehetőségünk adódott erre a két szép kirándulásra, és köszönöm a résztvevő testvéreknek a kedves hozzáállását, esetenként kitartását, türelmét,

amely lehetővé tette a konfliktusmentes, kellemes időtöltést.

Guba Péter

Beszámoló a konfirmandus táborról

A feladat nem egyszerű, mert életem egyik legkülönlegesebb pár napjáról kell írnom és az ilyen élményeket nehéz szavakba önteni. Jogos a kérdés, vajon mitől lehet olyan különleges egy néhány napos gyerektábor?

Már jó ideje imádkozunk azért, hogy Isten adjon egy szolgálatot, ahol tovább tudjuk adni azt a rengeteg ajándékot, amivel bennünket már elhalmozott. Válaszul adódott a lehetőség, hogy a frissen konfirmáltak nyári táboroztatásában vehettem részt segítőként. Leplezni próbált izgatottsággal érkeztem, mert korábban soha nem volt részem ilyenben, és - sajnos - úgy általában véve is zöldfülű vagyok a szolgálatokban. Tudtam, hogy hiányzik valami a hívő életemből. Tudtam, hogy többről szól, többről kell, hogy szóljon az élet. A táborban töltött idő alatt megvilágosodott: pont a lényeg maradt ki. Mindaddig azt a funkciót nem töltöttem be, amire teremtettem. Nyilvánvalóvá vált, hogy a bővülő élet elengedhetetlen tartozéka a szolgálat, a tanítványozás. Nélkülük a hit meddő és haldoklik. Ennek a felismerésnek – és így az otlétemnek – minden percét élveztem. Amint ezt belátja az ember, megelevenedik mindaz, ami addig elmélet volt. Értelmet -, vagy új értelmet nyernek igék. Hirtelen szük-

ség lesz Isten nap, mint nap megújuló kegyelmére és útmutatására. Élő vizek folyamai indulnak el.

Jó volt látni, hogy a fiataloknak is pontosan erre a fajta lélegző és lüktető valóságra van igényük. A konfirmandusoknak sokakat - legalábbis engem mindenképp - megszégyenítő Biblia ismeretük van. Mi segítők próbáltuk egy kicsit gyakorlati szempontból megvilágítani a dolgokat, hogy sikerüljön a rengeteg ismeretanyagot a hétköznapi élettel öszegegyeztetni. A lelkészek által gondosan lefektetett alapokat kiegészíthettük bizonyosságainkkal, megtapasztalásainkkal és egy-egy rövidebb bibliaórát is tarthattunk.

Vitathatatlan, hogy Istennek a drága lelke megtisztelt bennünket a jelenlétével. Ott volt a dicsőítésektől kezdve a csoportos és személyes beszélgetéseken át a közös játékokig mindenben. És hozta az Ő békességét. Teljesen konfliktusmentesen telt az idő. Mindenki pontosan tudta, hogy mi a feladata. Rend volt. Rend, amiben igazán élvezhető a szabadság.

Személy szerint nagyon megkedveltem a tábor összes lakóját és remélem, hogy a szeptembertől induló konfirmandus ifin viszontláthatom ezeket az értékes fiatalokat.

Kondrács Márk

Jegyesoktatás

Idén is folytatódott a vezető lelkipásztorunk által tavaly hagyományteremtő céllal útjára indított „rendhagyó” jegyesoktatási sorozat gyülekezetünkben. A kezdeményezés lényege, hogy a hagyományos, a lelkipásztorral történő hatszemközti jegyesoktatást három csoportos találkozó váltja fel, ahol a házasulandó párok egyrészt egymást is jobban megismerhetik, másrészt a gyülekezetbe járó, különböző generációkhoz tartozó (kezdő, haladó és veterán) 3 házaspár személyes beszámolóján, bizonyágtételein keresztül testközelből, gyakorlati tapasztalatokkal illusztrálva nyerhetnek betekintést az előttük álló házasesetbe. Rendkívüli örömet jelentett számunkra, hogy idén több mint 20 pár jelentkezett házasságkötésre, akiknek túlnyomó többsége rendszeresen részt vett a jegyesoktatási alkalmakon. Az előadók a tavalyiak voltak, azaz: Jobbágy Péter és Kata („kezdő házások”), Pásztor Árpád és Kati („haladó házások”), valamint Jobbágy József és Marika („veterán házások”). A házaspárok bizonyágtételei közben, illetve utána lehetőség nyílt kérdések felvetésére és eszmecsere a témában. Személyes tapasztalatom a beszélgetések alapján, hogy a házasságra készülő fiatal párok rendkívül kevés ismerettel rendelkeznek Istenről és törvényéről, illetve szinte teljesen ismeretlen számukra az újjászületett hívő ember élő kapcsolata a mennyei Atyával. Ezen nincs semmi meglepő, hiszen – népegyházi mivel-

tunkból fakadóan – sok olyan ember is felkeresi gyülekezetünket a templomi házasságkötés céljából, akik egyébként nem kaptak hitbéli neveltetést és gyülekezetbe sem járnak. Külön kihívást jelent ilyen hallgatóság előtt bizonyosságot tenni, mivel sok esetben alapvető, „templomos” emberek számára közérthető fogalmakat is meg kell magyarázni, körül kell írni. Mindemellett azonban rendkívül megtisztelő feladat is egyben, hogy az Evangéliumot hirdethetjük és vallást tehetünk arról a számtalan csodáról és az Úr Jézus gondviselő kegyelméről, amely egyéni- és házaseletünket kíséri.

Jobbágy Péter

Baba-mama szoba

Isten kegyelméből az elmúlt időszakban vasárnaponként többször is szükségesnek bizonyult a legkisebbeknek elkészített hely a gyülekezeti házban. Természetesen évszaktól és a leendő keresztelesek számától is függ, hogy az istentiszteletek alatt hányan tartózkodunk a baba-mama szobában, de az utóbbi időben kevés mozgástér jutott azoknak, akik Isten igéjét itt igyekeztünk hallgatni. Mindez persze inkább szemet gyönyörködtető annak, aki bekukkant egy-egy ilyen vasárnapon közénk. Azoknak pedig, akik szívünkön viseljük ennek a szolgáltatnak a lehetőségét, feladat, hogy minél könnyelmesebbé és vonzóbbá tegyük a kisgyermekeseknek az istentisztelet ezen módját.

A tér növelése érdekében kitettük a

fémvázás székeket és egy régi ágyat a teremből. Helyettük babzsákokat vásároltunk, melyek kevés helyet foglalnak el és igény szerint tudjuk mozgatni őket. Tervünk, hogy a padlót is egységes, esztétikus és gyermekbarát anyaggal fedjük le, melyen a kúszó-mászó és járnai tanuló gyerekek biztonságga mozoghatnak.

Be kell vallanom, hogy a prédikációkból olykor keveset hallunk, hiszen a gyerekek teszik a dolgukat és játszanak. De ők is tudják, hogy most nem otthon, hanem Isten házában - egy anyuka szerint „kistemplomban” - vannak, ahol imádkozunk, igét hallgatunk, örülünk az Úrral és az egymással való találkozásnak. Ezúton is szeretettel hívjuk és várjuk gyülekezetünk kisgyermekeseit közöségünkbe!

Almásiné Tar Gabriella

Timóteus mi lesz veled?

Az előző tanév lezárultával komoly válaszut elé érkezett a Timóteus ifi, mivel legifjabb tagjai is sikeresen letették az érettségi vizsgákat és felvételt nyertek az egyetemre. Az már az év folyamán is látszott, hogy lanyhul az alkalmak látogatottsága, egyre több gond köti le az ifisek figyelmét – mindenki érzékelte, hogy változásokra lesz szükség. Terveink szerint a nyári ifitábort a megszo-kott perei hét helyett Pányokon, a Bérea Alapítvány felekezetközi csendesheten tartottuk volna. Sajnos végül csupán néhány ifis tudott jelen lenni ezen a héten, aminek a témája a keskeny út volt. A

hét meghívott vendége volt vezető lelkipásztorunk is, aki a keskeny út kiszélesítésének veszélyeiről tartott előadást, illetve este a tíz szűz példázata alapján hirdette az evangéliumot.

Mivel új ifitábort szervezni már nem volt módunk, egy csendeshétségét szerveztünk a Jókai iskola perei táborhelyén augusztus 28-30. között. Ezen szinte teljes létszámban jelen tudtunk lenni. A hétfője témája Isten akaratának felismerése és engedelmes cselekvése volt, melyet három szempontból jártunk körül: (1) mit akar az Úr, hogy cselekedjünk? (2) mikor akarja, hogy tegyünk? (3) hogyan akarja, hogy megvalósítsuk? Mindemellett szalonnát süttöttünk, tábortüzet raktunk és éjszakába nyúlóan beszélgettünk az ifi múltjáról, jelenlegi helyzetéről és jövőjéről. Mivel az ifisek túlnyomó többsége nem Miskolcon folytatja tanulmányait, be kellett látnunk, hogy heti gyakorisággal elég nehézkes lenne az ifit tovább folytatni, így kéthetente lesznek ezentúl az ifjúsági bibliaórák. Reményeink szerint ettől függetlenül megmarad a jó és szolgálatkész közösség, és még sokáig aktív résztvevője lesz gyülekezetünk életének.

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani Kis Klára igazgatónőnek, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a perei táborhelyet!

Jobbágy Péter

Jézus nyomában

Idén is megrendeztük nyári napközis bibliai táborunkat a Jókai Iskolánkban, június 22-26. között. A hét témája ez volt: Jézus nyomában. Az ötlet és a tartalom nem a mi érdemünk. A Titus Hitéleti Alapítvány idei nyári gyermek-evangélizációs anyagát használtuk fel a tanításban. Harmincnégy, többségében alsó tagozatos jókais gyermek vett részt a programban. Három olyan gyermekünk volt, akik nem a mi iskolánk tanulói, de valamilyen módon kötődnek gyülekezetünkhöz.

Minden nap délelőttjén más-más városba látogattunk el képzeletben az Úr Jézussal a napi bibliai történetben. Az első nap Jeruzsálembe mentünk, ahol Simeon és Anna meglátták a kis Jézust, a világ Megváltóját (Luk 2,21-36). A gyerekek megtanulhatták, hogy Isten ígéretei mindig beteljesednek! A második nap a Jordán folyó partjára látogattunk el, ahol megtudhatták, hogyan élt Keresztelő János, és hogyan keresztelte meg Jézust (Máté 3,1-17). A harmadik nap Kánába mentünk, ahol részt vehettek egy menyegzőn (Ján 2,1-11). A táborozók megértették, hogy Jézusnak van hatalma csodát tenni! A negyedik napon újra a fővárosban találtuk magunkat, a Betesda medencénél (Ján 5,1-18). Itt megtanultuk, hogy Jézus még a legreménytelenebb helyzetben is tud segíteni nekünk! Az utolsó napon Samáriában jártunk, Sikár városában. A samáriai asszony történetéből a gyermekek megérthették, hogy a Jézussal való találko-

zás megváltoztat, és arra indít, hogy beszéljünk Róla másoknak is!

Rendszeresen tanultunk aranymondásokat és énekeket is. A bibliai történetekhez könnyű kézműveskedés is kapcsolódott. Délutánonként különféle szabadidős foglalkozásokat szerveztünk a résztvevőknek. Rendeztünk kézműves foglalkozást, szellemi- és ügyességi vetélkedőt a teremben, sportfoglalkozást az udvaron és a tornateremben. Szerdán a TIREK Pedagógiai Szakszolgálat segítségével különféle társasjátékokkal játszhattak a gyerekek, csütörtökön pedig a Pannon-tenger Múzeumba látogattunk el, ahol megtekintettük – többek között – „Az én nagy kékségem” című

fotókiállítást is.

Istennek adunk hálát azért a sok-sok áldásért, melyeket megtapasztalhattunk a hét során! A gyermekek jól érezték magukat, és minden reggel örömmel tértek vissza. A sok játék és örömteli pillanatok mellett bibliai ismereteik is gyarapodhattak, valamint – Isten kegyelméből – a Jézusban való hitük is növekedhetett. Itt is szeretnénk köszönetet mondani azoknak a testvéreknek, akik munkájukkal, áldozatkész szolgálattal segítették a tábor megszervezését és lebonyolítását!

*Plaszko Zoltán
hitoktató*

KÖNYVAJÁNLÓ

Gary Chapman: Segítség, szülők lettünk!

Számomra nagyon kedvesek Gary Chapman könyvei, ebbe a rövidebb lélegzetvételű írásába bátran bele mertem vágni még baba mellett is. Mindenkinek ajánlom, aki- nek nincs sok ideje az olvasásra, de egy-két hasznos gyakorlati tanácsra bármikor nyitott.

A könyv igazából egy átfogó bizonyágtétel a házasság ápolásáról, a baba érkezéséről, bekapcsolódásáról családi életünkbe, kedves ötleteket adva az olvasónak hogyan lehetne jobb férj/feleség következő apa/anya? A másik terjedelmes

téma a gyermeknevelés, életből vett esettanulmányokon keresztül szembe- sülhetünk különböző nevelési módsze- rekkal. A szerző megosztja velünk saját tapasztalatait, érdemes ezeket összevet- ni saját elgondolásainkkal.

Végezetül néhány példa a gyakorlati útmutatásokból: Apró figyelmességekkel, szívessegekkel kifejezhet- jük a hétköznapiakban is egymás iránti szeretetünket. Nem kell kivárnunk a szüli- napokat, névnapokat, sokkal többre megyünk egy helyére pakolt tiszta törölközővel, vagy egy-egy elismerő meg- jegyzéssel.

A harmonikus házasság és a szülői szerepek helyes betöltése egyaránt Is-

ten tervének része, így biztosan van rá mód, hogy mind a kettőben sikereket érthessünk el. Ezek a lépések természetesen nem mindig olyan egyszerűek, mint amilyennek hangoznak, azonban ahelyett, hogy mindig csak elvárásokat támasztanánk egymás felé próbáljunk picit olvasni a sorok között.

A társak sok esetben nem a megfelelő módon kommunikálnak egymással, panaszkodnak, zsémbeskedő megjegyzésekkel sokszor talán általánosítanak is „Soha nem megyünk sehová hétvégén!” Ismerős a szituáció? Egy-egy hasonló kérdés, vagy panasz, ha többször előfordult az elmúlt időben, értékes információkat hordozhat. Társa azt fogalmazta meg velük, hogy mitől érezné és tapasztalná meg a szeretetét és megbecsülését. Hogyan váljon gyermekünk jó döntéshozóvá? Adjunk lehetőséget a döntésre,

és vázoljuk a következményeket is. Pl. „Vacsora előtt, vagy után szeretnéd a játékaidat elpakolni?” – természetesen ha elfelejti akkor egy kisebb büntetés jár, melyet a gyermek előre tud és nem meglepetésként éri egy óriási füles, hanem tudja, hogy minek mi a következménye. Ugyanilyen nehéz kérdés a jó modor megtanítása. A szerző itt is példákon keresztül szemlélteti, hogyan lehet illedelmes, jól nevelt gyermekünk. Tanácsokat kapunk, hogyan kerülhetők el a neveléslenségből fakadó kínos szituációk.

A könyv fontos tanulsága, hogy a gyermek nevelése szorosan összefügg a tanításával. A szülők feladata nem elsősorban szabályrendszerek felállítása és a törvény vasmarokkal történő betartása, hanem törekedjünk megértetni a gyermekkel tetteinek következményét.

Jobbágy-Balog Boglárka

KAZUÁLIS ALKALMAINK

KERESZTELESEK:

Gárdonyi Anna Léna, Horváth Panna, Pataki Livia, Husóczki Szonja Kinga, Szőke Ádám, Kismartoni Katalin Anna, Petrovics Botond, Konczvald Blanka

HÁZASSÁGKÖTÉSEK:

*Kmeczkó István-Fülöp Petra
Vaskó Péter-Horváth Éva
Benyó Szabolcs-Omaszta Renáta
Báthory Attila Gábor-Szabó Eszter
Harangozó Tamás-Mida Renáta
Sarvajcz Kornél-Bánóczy Emese
Fülöp Béla-Lipták Viola
Almássy Balázs-Dr. Kozma Zsanett*

Tóth József-Szűcs Judit

Toboz Tamás-Ádám Andrea

Kőber Tamás-Slisz Klaudia

TEMETÉSEK:

*Kiss Imréné Császi Rozália, Novek Valéria, Takács Zoltánné Tóth Borbála, Károly István, Kádas-Lappe Klára, Velti Károlyné Boros Mária Ilona, Kárpáti Lászlóné Kálmán Julianna, Guba Klára
özv.Szarka Györgyné Dibáczy Jolán*

összeállította:

*Bodáné Falucskai Ilona
beosztott lelképásztor*

FÉNYKÉPALBUM

babaszoba

egykori Sz. I. lakás felújítása

gyülekezeti kirándulás Fehérkőlápa

gyülekezeti kirándulás Szerencs

gyülekezeti Piknik

nyári napközis tábor

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik